

[Bjørn Elmquist]

er en debat, der har ladet vente længe på sig. Det er der mange gode årsager til, men det har hastet med at få den. Derfor tak til ministeren.

Redegørelsen gennemgår den aktuelle situation. Den tager udgangspunkt i det akutte behov, vi havde i 1969–1971 for arbejdskraft, og siger vel lige ud af posen, at det var den egentlige årsag til, at vi i de år fik så mange udlændinge hertil – gæstarbejdere, fremmedarbejdere, og hvad det var, vi kaldte dem. Ministeren siger også – ikke bare mellem linjerne, men også direkte i sin redegørelse – at det pålægger os her i det danske samfund et særligt ansvar over for de mennesker, vi hentede hertil, så at sige. I dette synspunkt er vi i venstre ganske enige.

Vi er endvidere enige i det, som ministeren fastslår, at vi må fastholde vort indvandrerstop, som det har været gældende i vel efterhånden 10 år, siden 1973. Der er naturligvis undtagelser fra dette indvandrerstop. Vi har nogle traktatlige forpligtelser. De traktatlige forpligtelser favoriserer, kan vi sige, især statsborgere fra andre nordiske lande, men de favoriserer også – til en vis grad i hvert fald – EF-landene. At vi dermed i praksis kommer ud i noget, der godt kan virke som en slags diskriminering, idet indvandrerstopet så kommer til at gælde over for visse grupper af nationaliteter, kan godt virke uheldigt. Det mener jeg i hvert fald. På den anden side må vi fastholde, at sådan er forholdene, og vi kan i hvert fald ikke begynde at ændre på vore traktatlige forpligtelser.

Narkoproblemerne, problemerne omkring narkokriminalitet, får i redegørelsen en særlig omtale, og man kan vel nok sige, at justitsministeren her indtager en nok så kategorisk, streng holdning til fordel for et beskyttelsessynspunkt for unge og børn her i Danmark. Jeg må sige, at vi i venstre er enige heri. Vi opfatter narkokriminaliteten på internationalt plan som en, heldigvis, forholdsvis særegen art af kriminalitet. Den er hurtigt til bens, den kan hurtigt finde hen, hvor der er huller i systemet, eller – hvis man vil kalde det det – hvor der er paradissagtige tilstande. Derfor skal vi være meget, meget forsigtige med at lempe den praksis, som vi har haft på dette område.

Jeg vil herefter gerne gå over til nogle mere principielle synspunkter, som vi i venstre har med hensyn til disse spørgsmål. Det ved-

rører i første række en kritik af den praksis, vi har haft i de sidste år.

Det første kritikpunkt, der springer i øjnene, er mangelen på klare retsregler. Det er en meget dårlig retssikkerhed, vi giver de mennesker, der er omfattet af reglerne, hvis de ikke nogetsteds klart kan læse, hvad der gælder. Hvad er mulighederne for at komme ind, hvad er risikoen for at blive afvist, for at blive udvist? Derfor er vi helt med på, at vi bliver nødt til i den fremtidige ordning at få rettet op på dette punkt. Retssikkerheden har simpelt hen været for dårlig.

Det andet kritikpunkt drejer sig om de administrative afgørelser, selv i kriminelle sager. Hvis man ser på dette ud fra et menneskerettighedssynspunkt og vi oven i det lægger, at danske ikke udsættes for de samme administrative afgørelser – jeg vil ikke sige administrativ vilkårlighed, men i hvert fald, at man ikke kan gå til domstolene og få prøvet disse ting – lægger vi op til en forskelsbehandling, og jeg synes nok, vi må sige, at vi har været betænkelig nær ved i vor hidtidige praksis at krænke menneskerettighederne på dette område.

Hvad udvisning i kriminelle sager angår, kan man jo sige, at der er blevet givet straf to gange. At man så ved prøveløsladelserne har prøvet på at kompensere herfor, har ikke kunnet fjerne det anklagepunkt, man kan have, synes jeg, at udlændinge har fået en straf oven i hatten. Det vil vi meget gerne i den fremtidige ordning være med til at fjernet, men i forbindelse med spørgsmålet om domstolsprøvelser i det hele taget må vi vel nok i vores retsudvalg i den nærmere udvalgsbehandling af det næste lovforslag – det, vi skal diskutere om lidt – være indstillet på at se, hvor meget det koster, det, som mindretallet i betænkningen, vi har til vor rådighed, har peget på. Der er jo stillet to modeller op. Om det er et økonomisk spørgsmål, og hvor meget det vil koste, skal jeg vende tilbage til, når vi behandler det næste punkt på dagsordenen.

Man kan rejse spørgsmålet: har vi kørt for hårdt i vor hidtidige udvisningspraksis? Her er der især fire punkter, jeg vil rejse.

Det første er spørgsmålet om familiesammenførelser. Har vi taget tilstrækkelige hensyn til børn under 16 år, der skal ind til forældre, der bor her i landet? Har vi taget til-